

«Медобори»,

що повертають радість життя

Воскетаб → Конопківка: маршрут здоров'я

Нічого дивного, що найбільший відсоток відпочиваючих у конопківській оздоровниці становлять жителі Тернопільської області. Адже саме там і розташовані «Медобори», які зажили доброї слави серед місцевого люду. Щоправда, рік у рік зростає й кількість прибульців з-поза меж Тернопілля. Особисто мене не на жарт здивувала пацієнтка аж з Вірменії – завідувачка дитсадка в селі Воскетаб Араратського району Реан Асатр'ян, котра приїхала до українського санаторію вже не вперше. Утім, здивування не було довготривалим, бо швидко з'ясувалося, з чієї легкої та, додаю, люблячої руки літня жінка знайшла свій шлях до здоров'я.

– Це я порадила тітоньці пролікуватися в «Медоборах», ко-

ли вона пожалілася на проблеми з суглобами та підвищений тиск, – поінформувала, сяючи величезними, в пів-обличчя, карими очима, Реан Арзуманян, рідна племінниця пані Асатр'ян, до речі, названа батьками на честь останньої.

– А самі як дізналися про санаторій? І де навчилися так добре розмовляти українською? – цікавилось.

– Та ми з чоловіком уже понад двадцять років на Тернопільщині живемо, – посміхається красуня. – Займаємося фермерством. До «Медоборів» уже п'ять років поспіль їжджу. Спершу вени були на ногах як шнурки, кисті рук потерпали від поліартриту. Зокрема, великий палець на правій руці не згинався, навіть не мог-

ла втримати чашку, коли вперше приїхала. А тепер згинається добре, бо щороку вибираюся до вподобаного санаторію на профілактику. У хребті маю початкову стадію грижі, котрій також вельми до снаги санаторне лікування. Зокрема, підводне витягнення хребта. Та найбільше допомагають сірководневі ванни. І застосування голубої глини також допомагає. Тому й їжджу постійно до «Медоборів», аби пройти профілактичний курс лікування. Останнє і мені, і тітоньці дуже подобається. Але не подумайте, нібито ми якісь мазохістки. Практично всі санаторні процедури надзвичайно приємні. Так само, до слова, як і персонал. Подружилися тут уже з багатьма працівниками.

5 км на сон грядущий

У «Медоборах» із подружжям Кучеренків мене звела любов до тривалих піших прогулянок. Щовечора, як то кажуть, на сон грядущий, попри будь-які метеоскладнення, ми здійснювали п'ятикілометровий «забіг»: від села Конопківки до містечка Микулинці й назад. Анатолій Іванович і Тетяна Олексіївна, їдучи на автомобілі з Тернополя, де вони живуть, спеціально засікли відстань на спідометрі. Отож ми чітко знали всі

пункти нашого вечірнього «кросу». Саме під час прогулянок і дізналася, чому подружжя (до слова, обоє як колишні держслужбовці забезпечені цілком пристойними пенсіями), маючи змогу перебирати харчачи, пардон, санаторіями, вибрали з-поміж багатьох саме цей.

Тетяна Олексіївна: «У мене хвора підшлункова залоза. І саме «медоборівська» вода дуже добре мені підходить. Настільки підходить, що на довгий час забуваю про

цю свою проблему. Потерпаю також від варикозного розширення вен. До лікування в санаторії їх наче хтось спеціально понадував. А після цілющого впливу болісoterapiї вони наче зіщулилися, істотно схудли. Знаю, що в голубій глині багато міді, котра допомагає зняти різноманітні запальні процеси, поліпшує кровообіг. Свого часу я розтягнула зв'язки на коліні й дільничний лікар порадив «Медобори», де можна зміцнити зв'язки за допомогою і сірководня, і блакитної

Нинішній темп життя, що дедалі пришвидшується, необхідність перемагати в гострій конкурентній боротьбі на ринку праці, здавалося, мали б змусити нас усіх – від малого до великого – зі значно більшим пієтетом ставитися до власного здоров'я. Водночас чи не на кожному кроці спостерігаємо діаметрально протилежне: рух для багатьох став переходом із лежачого становища в сидяче або перенесенням тіла з однієї статичної пози в іншу. У результаті й маємо те, що маємо: недуги, які раніше лікарі впевнено діагностували лише в старих людей, неухильно та стрімко молодшають. Ідеться, зокрема, про різноманітні захворювання хребта, суглобів.

Ясна річ, не варто чекати першого тривожного дзвіночка, який повідомлятиме про виникнення у вашому організмі розладів. Однак, коли такий сигнал уже пролунав, опускати руки також не слід. Свій шлях до здоров'я знайти може кожен. Пропонуємо увазі шановних читачів записані в санаторії «Медобори» щирі розповіді людей, котрим це вдалося.

Наталка СЕМІВОЛОС

У цьому кабінеті відбуваються сеанси ароматерапії

глини. З'ясувалося, цей санаторій має змогу надати такий широченний спектр лікувально-профілактичних процедур, який під силу, мабуть, десяти аналогічним закладам, якщо не більше... Відтоді конопківська оздоровниця і стала для мене й чоловіка найулюбленішою».

Анатолій Іванович: «Мій діагноз – подагра. Вона диктує спеціальний режим. Багато чого, зокрема, їсти не можна. Я ж, поклавши руку на серце, це діло вельми люблю».

А після лікування в Конопківці можу собі дозволити і копченості, і пиво. Ясна річ, у розумних межах. Як і на дружину, на мене добре впливає місцева лікувальна вода. Трускавецька, між іншим, не допомагала, відбувалося лише загострення хвороби, а поліпшення не наставало.

Знаєте, чим мені особисто подобаються «Медобори»? Своїми демократичністю та повагою до клієнта. Тут у гостя не вимагають санаторної карти. Лікар вас

вислухає, призначить необхідні аналізи, обов'язкові візити до спеціалістів, пошле на кардіограму й тільки по тому пропише лікувальні й оздоровчі процедури. Звісно, перш ніж їхати до санаторію, доведеться навести довідки через Інтернет або телефоном (www.medobory.com.ua; e-mail: zatmedobory@meta.ua; тел.: (03551) 2-22-67; 5-11-29, 5-33-23): можливо, всі люкси зайняті... Тоді муситимете почекати, зарезервувавши номер на свій смак».

55

«Санаторій має доплачувати мені за рекламу»

Минуло зовсім небагато часу, як до нашої групи здоров'я приєдналася ще одна любителька прогулянок пішки. Привітна енергійна жіночка відразу пришвидшила темп походів до Микулинців. Щоправда, коли надворі здіймався сильний вітер, пані Ольга ретельно вктувала ліву половину обличчя.

– Маю неврит лицьового нерва, – пояснила жителька Рівного О. Красновська. – Застудила ліве вухо й понервувала водночас – ось таке горе й сталося: обличчя спотворилося, перекосившись на один бік. Господи, чого я тільки не випробувала, аби повернути собі нормальний вигляд! Лікувалася і стаціонарно, й амбулаторно, й антибіотиками. Пройшла курс голковколуювання, п'явки мені ставили. Але зрушень на краще не було. Про «Медобори» дізналася випадково, читаючи один із номерів журналу «Бухгалтерський облік» (я за професією – бухгалтер), де розповідалося про різні

оздоровниці та про конопківську зоокрема. Мабуть, доля таки зглянулася наді мною, підказавши в такий спосіб шлях до одужання.

Я дуже задоволена тутешніми лікарями. Усі уважні, високопрофесійні. Особливу подяку хочу висловити невропатологу доктору медичних наук Андрію Олександровичу Голяченку. Чудовий діагност, він контролював кожен мій крок у лікуванні. Мені призначили чимало процедур: електрофорез, озокерит, голубу глину, ручний масаж комірцевої зони, суху вуглекислу ванну («бочку»), сірководневі та хвойні ванни, підводний душ-масаж, ароматерапію.

Наприкінці третього тижня в санаторії Ольга Михайлівна помітила зрушення на краще. Але лікування це дуже довготривале, тож і повернувшись додому жінка продовжує виконувати настанови медоборівського невропатолога.

Жителька Кам'янця-Подільського В. Ряба, щойно з'явившись у ідальні

санаторію, відразу привернула до себе зацікавлену увагу інших відпочивальників. Висока, гарна, струнка, розкішне сиве волосся укладене у вишукану зачіску. Королівську поставу Віри Василівни не псував навіть ціпок, на який вона була змушена спиратися під час ходи. Як сама зізнається, мало не все своє свідоме життя лікує парез правої стопи (з 1953 року). Парез – це так, коли стопа ніби «хляпає», обвисає як ганчірка. Побувала чи не в усіх вітчизняних санаторіях, де є сірководневі ванни. До «Медоборів» приїхала вперше, але тут сподобалося найбільше порівняно з іншими оздоровницями. І персонал, і побутові умови, і багатуша лікувальна база, і чудова природа справили добре враження. Не минуло й тижня перебування в «Медоборах», як Віра Василівна почала ходити вже без допомоги палиці. Жартувала: «Мені санаторій має доплачувати за таку рекламу ефективності його лікування».

«Я виповзала зі свого відчаю, як равлик з мушлі»

Коли Світлана спокійно поінформувала, в якому стані понад десять років тому потрапила до санаторію, розташованого в селі Конопківка на Тернопільщині, мені стало моторошно. Не вірилося, що за плечима в цієї привабливої життєрадісної жінки стільки важких випробувань. Утім, краще надам слово самій пані Шпуняр із смт Підволочиськ Тернопільської області: «Проблеми зі спиною в мене розпочалися майже одинадцять років тому, коли народжувала свою молодшу доньку. Пологи були стрімкими й у результаті утворилася грижа між четвертим і п'ятим хребцями. Почала сильно боліти спина, а потім – німіти нога. Новий стан спричиняв не лише гострий біль, а й призвів до страшної депресії.

До санаторію «Медобори» чоловік буквально вніс мене на руках, зняв чоботи, допоміг розпакувати валізу. На ліжко поклали дерев'яний трап. Я стогнала від болю, було жорстко й незручно. Уже з першого дня мені призначили сірководневі ванни, грязі, інші процедури. Однак на третій мені раптом погіршало. Але лікарі заспокоїли: так буває – організм не може непомітно запустити «зворотній механізм». Загострень рідко вдається уникнути. Більшість процедур відразу відмінили. Але додали протизапальні ін'єкції та знеболюючі блокади. Поступово, крок за кроком, долаючи біль, я виповзала зі свого відчаю, як равлик з мушлі. Дружна сім'я, люблячий чоловік, грамотне санаторне

лікування допомогли мені подолати найважчий період мого життя.

Живемо ми в селі, тож, самі розумієте, берегти себе там дуже складно. Та й моя робота продавця також не «дружить» із «панською» хворобою (так лікар називав мою недугу). Тому щовесни та щоосені, аби задобрити свою грижу, я їду до «Медоборів», де завжди заряджаюся здоров'ям. Грижу маю непросту, і мене рятую саме м'яке коректне лікування. У «Медоборах», крім підводної витяжки, масажів, ванн, залюбки плаваю в басейні, ходжу на лікувальну фізкультуру, займаюся на дошці Євмінова. Нині я інвалід III групи, але працюю та живу, як усі. Вдячна колективу санаторію, котрий повернув мені радість життя».